

beze změny veškerá zástavní práva, obzvláště též práva nabytá na usedlost, jest jí odpověděti toto: Zánik zástavního práva podle § 12 vyr. ř. nastal samo sebou ze zákona již tehdy, když nastaly právní účinky vyrovnacího řízení (§ 7 vyr. ř.), tedy počátkem dne, kterého byla vyhláška vyvěsena na soudní desce vyrovnacího soudu (Bartsch Pollak II. str. 179). Podle obsahu spisů stalo se tak dne 30. dubna 1926. Toho dne nastal ze zákona zánik vnuceného práva zástavního. Na tomto stavu věci nemohlo býti nic změněno ani úmluvou, na niž se stěžovatelka odvolává. Úmluva taková, i kdyby bylo k ní došlo, byla pro posouzení věci bezvýznamná, neboť nemohly strany zachovati to, co již ze zákona zaniklo s plným účinkem hmotněprávním a čeho tu v den uzavření úmluvy vůbec nebylo. Není tudíž závady, by podle § 40 ex. ř. nebyla zrušena exekuce, o niž jde a nebyl povolen výmaz vnuceného práva zástavního.

Čís. 7736.

Příslušnost soudu podle § 88, první odstavec, j. n.

Stačí, že se žaluje o splnění smlouvy u soudu místa, kde podle tvrzené úmluvy stran měla býti smlouva splněna žalovaným. Nevyžaduje se písemné úmluvy, nýbrž jen písemný důkaz úmluvy učiněné třebas i ústně.

Soud, uvažuje při vyřízení žádosti o exekuci o podmínce § 80 čís. 1 ex. ř., nesmí se spokojiti s pouhým tvrzením, že došlo mezi stranami k úmluvě podle § 88, první odstavec, j. n., nýbrž, nebyl-li písemný důkaz vyžadovaný poslední větou prvního odstavce § 88 j. n. podán ve sporu, musí míti důkaz ten před sebou. Stačí, předložil-li vymáhající věřitel s návrhem na exekuci příkazní list, obsahující doložku o místě plnění.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1928, R I 6/28.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku pruského úředního soudu ve Frankfurtě nad Mohanem. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody. Podle § 80 první odstavec ex. ř. vyžaduje rozhodnutí o exekučním návrhu zakládajícím se na cizozemském nálezu, by právní věc mohla býti zahájena v cizozemí podle norem o příslušnosti v tuzemsku platících. Na rozdíl od ustanovení § 38 německého civilního řádu soudního, jurisdikční právo zde platící stanoví, že nepostačí k odůvodnění příslušnosti soudu o sobě nepřislušného již výslovná úmluva stran, nýbrž vyžaduje v § 104 j. n., by tato úmluva byla procesnímu soudu prokázána listinně již v žalobě. V tomto případě neobsahuje rozsudek pro zmeškání pruského úředního soudu ve Frankfurtě n. M. ze dne 21. prosince 1926 tvořící exekuční titul údajů o důvodu příslušnosti a pouze ze žaloby předložené teprve v rekursním řízení jest seznati, že »byl smluven jako místo plnění Frankfurt n. M.«, jak vychází také na jevo z listu příkazního připojeného k exekučnímu návrhu, že »splništěm jest Frankfurt n. M.«. Jelikož v žalobě, která jest

základem rozsudku pro zmeškání cizozemského soudu, bylo pouze uvedeno, že »Frankfurt n. M. byl smluven jako místo splnění«, aniž byla podle předpisu §§ 88 a 104 j. n. připojena písemná úmluva o tomto splnění, kterážto úmluva musí obsahovati také doložku, že určením místa plnění jest odůvodněno také oprávnění ke vznesení žaloby v tomto místě, a jiný důvod pro příslušnost dovolaného cizozemského soudu vymáhající stranou nebyl uplatňován, nebylo exekučnímu návrhu pro nedostatek hořejších zákonných požadavků vyhověti, zvláště když na list příkazní teprve dodatečně s exekučním návrhem předložený nemůže býti vzat zřetel.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud posoudil věc mylně podle § 104 j. n., kdežto příslušnost soudu bylo posouditi jedinečně podle § 88 první odstavec j. n. Předpis ten nevyžaduje písemné úmluvy, nýbrž jen písemného důkazu úmluvy učiněné třebaž i ústně, tím méně vyžaduje, by již k žalobě připojena byla písemná úmluva obsahující doložku o oprávnění k podání žaloby na smluvený soud. Stačí, že žaluje se na splnění smlouvy u soudu místa, kde podle tvrzené úmluvy stran měla býti smlouva splněna žalovaným. V poslední větě § 88 první odstavec j. n. vyžaduje se jen listinný důkaz smlouvy, ovšem jen pro případ, že by žalovaný popřel příslušnost soudu, ne pro případ, že se žalovaný nedostaví k jednání, neboť potom platí předpis § 396 c. ř. s. Soud, uvažující při vyřízení žádosti za exekuci o podmínce § 80 čís. 1 ex. ř., nesmí se ovšem spokojiti s pouhým tvrzením, že došlo mezi stranami k úmluvě podle § 88 první odstavec j. n., nýbrž, nebyl-li písemný důkaz vyžadovaný poslední větou prvního odstavce § 88 j. n. podán ve sporu, musí míti důkaz ten před sebou. Požadavku tomu vyhověla vymáhající strana, předloživši s návrhem na exekuci příkazní list, obsahující doložku o místě plnění. Jde sice o dva lístky, z nichž teprve na druhém je jméno žalovaného ve formě podpisu, ale pro soud povolující exekuci nemohlo býti pochybnosti o tom, že list podepsaný stranou obsahoval ustanovení listu prvního a že oba předložené, nyní slepené lístky je pokládati za celek, tudíž za dostatečný důkaz listinný podle § 88 j. n. K dalším skutečnostem, na něž poukazuje povinná strana v rekursu proti usnesení soudu první stolice, nelze přihlídnouti, ježto rekursní řízení musí se omeziti na přezkum formálních náležitostí. O tom bude možno rozhodnouti teprve po projednání odporu zároveň podaného. Rekursní soud upozornil i na to, že žaloba, v níž se poukazuje na ujednání místa plnění, nebyla přiložena k návrhu exekučnímu, nýbrž byla předložena teprve v rekursním řízení. Ani tato skutečnost není dostatečným důvodem k zamítnutí žádosti, neboť postačil příkazní list, z něhož soud, povolující exekuci, poznal, že rozsudek byl vydán na základě žaloby podané u soudu místa plnění, nehledě k tomu, že proň mohl býti závazný jen písemný doklad zmíněné úmluvy, a ne pouhé tvrzení žaloby.